

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 09 0 U 045661 24 Uvp
Sarajevo, 19.12.2024. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Bajrović Aide, kao predsjednika vijeća, Babić Stanković Aleksandre i Vuković Josipa, kao članova vijeća, te Hodžić Merhunise kao zapisničara, u upravnom sporu tužiteljice P.M. iz S., ulica B. broj ..., zastupane po punomoćniku Mušija Arminu, advokatu iz Sarajeva, protiv akta broj: 05/02-19-1251/18 od 16.10.2023. godine, tuženog Ministarstvo komunalne privrede, infrastrukture, prostornog uređenja, građenju i zaštite okoliša Kantona Sarajevo, u upravnoj stvari vraćanja u posjed stana, odlučujući o zahtjevu tužiteljice za vanredno preispitivanje sudske odluke podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 045661 23 U od 02.09.2024. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 19.12.2024. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 045661 23 U od 02.09.2024. godine odbijena je tužiteljčina tužba podnesena protiv osporenog rješenja tuženog, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je odbijena njena žalba izjavljena protiv rješenja Uprave za stambena pitanja Kantona Sarajevo, broj: 23/1-372-1544199 od 27.06.2018. godine. Tim prvostepenim rješenjem je, kao neosnovan, odbijen njen zahtjev za vraćanja u posjed stana - lugarske kuće na adresi B. broj ...

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke tužiteljica, po punomoćniku, pobija navedenu presudu prvostepenog suda iz razloga povrede federalnog zakona o postupku koja je mogla biti od uticaja na rješenje stvari i pogrešne primjene materijalnog prava navodeći da upravni organi u posljednjem provedenom postupku nisu postupili po uputama Kantonalnog suda u Sarajevu iz ranije presude što taj sud nije cijenio u pobijanoj presudi, već je pogrešno prihvatio razloge iz osporenog i prvostepenog rješenja. Nadalje je istaknuto da je tužiteljica Kantonalnom sudu u Sarajevu predložila održavanje usmene rasprave, a o čemu sud nije odlučio, što predstavlja povredu pravila federalnog propisa pri čemu je održavanje usmene rasprave od krucijalne važnosti zbog pravne prirode njenog zahtjeva jer se kroz postupak ispituje njeno pravo na dom, što smatra da nisu cijenili ni upravni organi,

ni Kantonalni sud u Sarajevu. U zahtjevu je ukazano i na pravo bespravnih korisnika protekom roka dužeg od 8 godina, te ukazano da su i po tom osnovu tužiteljčin svakar i ona, kao član porodičnog domaćinstva, stekli predmetna prava, pa zaključak iz pobijane presude na stranici 10. predstavlja povredu materijalnog propisa tj povredu odredbi Zakona o stambenim odnosima, pa je zbog svega navedenog predložila da se zahtjev usvoji, pobijana presuda ukine i predmet vrati Kantonalnom sudu na ponovni postupak, odnosno donese nova presuda kojom se zahtjev uvažava i pobijana presuda poništava i predmet vraća na ponovni postupak i odlučivanje.

U odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke tuženi je predložio da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Ovaj Sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 9/05) ispitao pobijanu presudu u granicama zahtjeva i povreda propisa iz člana 41. stav 2. tog Zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga :

Iz obrazloženja pobijane presude i stanja upravnog spisa proizilazi da je osporeno rješenje doneseno u ponovnom postupku nakon što je Kantonalni sud u Sarajevu ranijom presudom poništio ranije rješenje tuženog organa i predmet vratio na ponovni postupak, te da je prvostepeni sud u postupku donošenja pobijane presude poprimio utvrđenim da je predmetni postupak pokrenut 1999. godine zahtjevom tužiteljice za vraćanje u posjed stana - lugarske kuće na adresi B. broj ...; da je predmetnu lugarnicu za života koristio P.M., svekar podnositeljice zahtjeva, da je P. M. umro dana godine u Sarajevu; da su sve aktivnosti oko pretvaranja predmetne lugarnice u stambeni objekat vršene poslije smrti P.M., a na osnovu odluke o izmjeni namjene lugarnice Š. p.o. Pale Radnički savjet VI. broj: 02/1-1198/90 od 24.05.1990. godine; da P.M. nije stekao stanarsko pravo na lugarnici koju potražuje P.M.; da ona nije ni bila član njegovog porodičnog domaćinstva, jer su ona i njen suprug P.M. 1970-tih godina ispred lugarnice na istom zemljištu bez saglasnosti vlasnika sagradili individualni stambeni objekat u kojem su živjeli sa svoje troje djece (koji je vraćen u posjed porodici P., a koja isti izdaje pod zakup), a svekar i svekrva su živjeli u lugarnici; da je rješenjem Službe za urbanizam Općine Stari Grad Sarajevo broj: UP-I-05-23-5545/12-Kan od 27.02.2013. godine, koje je pravosnažno sa danom 08.04.2013. godine, P.M. dobila naknadnu urbanističku saglasnost za navedeni stambeni objekat; da je prema navedenom nesporno da tužiteljica nije živjela u zajedničkom domaćinstvu sa svekrom i svekrvom, već je živjela u kući koju su izgradili ona i njen suprug, što proizilazi iz dokaza u spisu predmeta (uvjerenje MUP-a Kantona Sarajevo, akt Federalnog zavoda za statistiku Sarajevo u spisu, fotokopija izbjegličke legitimacije i izjava P.M. na zapisnik data kod prvostepenog organa), te joj lugarnica nije bila dom, a ista nije bila ni član porodičnog domaćinstva svog svekra, pa joj i ne pripada pravo na vraćanje lugarnice u posjed, zbog čega je odbijen tužiteljčin zahtjev za vraćanje u posjed stana - lugarske kuće na adresi B. broj ..., a što je Kantonalni sud u Sarajevu cijenio pravilnim i na zakonu zasnovanim, pa je pobijanom presudom odbio tužiteljčinu tužbu kao neosnovanu, cijeneći pri tome neosnovanim i navode da nije postupljeno po uputama iz ranije presude Kantonalnog suda u Sarajevu iz razloga što su nadležni organi na nesporan način utvrdili da svekar tužiteljice, a ni svekrva, nisu imali rješenje o dodjeli, niti zaključen ugovor o korištenju predmetnog stambenog objekta-lugarnice, a pri tom tužiteljica, djeca tužiteljice i umrli suprug nisu ni živjeli u zajedničkom

domaćinstvu sa svekrvom i svekrom (nisu članovi porodičnog domaćinstva), te je stoga tužbu valjalo odbiti kao neosnovanu.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega je, po ocjeni ovog Suda, zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovan.

Ovo iz razloga što prvostepeni sud nije povrijedio zakon na štetu tužiteljice kada je iz provedenih dokaza (predmetnog činjeničnog utvrđenja čiju potpunost i pravilnost ovaj Sud nije ni mogao cijeniti u smislu člana 41. Zakona o upravnim sporovima) utvrdio da tužiteljica u smislu člana 6. stav 2. Zakona o preuzimanju Zakona o stambenim odnosima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 11/98, 38/98, 12/99 i 19/99), kojim je kao federalni zakon preuzet Zakon o stambenim odnosima ("Službeni list SRBiH", broj: 14/84, 12/87 i 36/89), nije bila član porodičnog domaćinstva nosioca stanarskog prava na predmetnom stanu, budući da ne samo na dan 30. aprila 1991. godine, u smislu člana 6. stav 2. Zakona o preuzimanju Zakona o stambenim odnosima, već i prije toga (od 70-tih godina prošlog vijeka od izgradnje individualnog stambenog objekta ispred lugarnice) nije stanovala u predmetnoj lugarnici, pa kako nije bila član porodičnog domaćinstva njenog svekra koji čak nije ni bio nosilac stanarskog prava na predmetnom stanu, to joj, primjenom člana 3. stav 1. i 2. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 11/98, 38/98, 12/99, 18/99, 27/99, 43/99, 31/01, 56/01, 15/02, 24/03, 29/03 i 81/09), nije ni moglo pripadati pravo na povrat tog stana, odnosno kako nije bila član porodičnog domaćinstva ne može se pozivati ni na prava koja bi eventualno mogao ostvariti njen svekar, kao bespravni korisnik, pa su svi navodi o pogrešnoj primjeni materijalnog prava u tom pravcu neosnovano istaknuti, te se i tvrdnje zahtjeva u tom pogledu ukazuju neosnovanim.

Pri tome ne stoje navodi zahtjeva za vanredno preispitivanje o učinjenim povredama pravila postupka iz razloga što prvostepeni sud nije održao usmenu javnu raspravu, a da je tužiteljice to u tužbi predložila.

Naime, suprotno tvrdnjama iz zahtjeva, tužiteljica je u tužbi predložila da se od strane Kantonalnog suda u Sarajevu primjenom odredbi člana 33. u vezi sa članom 34. Zakona o upravnim sporovima F BiH, tužba uvaži, pobijano rješenje, kao i prvostepeno poništi i predmet vrati na ponovni postupak uz naknadu troškova postupka. Međutim, ovako formulisan prijedlog uz pozivanje na odredbe člana 33. Zakona o upravnim sporovima (kojim je propisano da sud rješava spor, po pravilu, na podlozi činjenica koje su utvrđene u upravnom postupku, te regulisano postupanje suda kada na raspravi utvrdi drugačije činjenično stanje u odnosu na činjenično stanje utvrđeno u upravnom postupku i otkloni povrede pravila upravnog postupka), te na odredbu člana 34. istog Zakona (koji u stavu 1. propisuje granice ispitivanja zakonitosti osporenog upravnog akta, a u stavu 2. propisuje postupanje suda ako po zahtjevu iz tužbe utvrdi da je osporeni upravni akt ništavan) ne predstavlja prijedlog za održavanje usmene javne rasprave za koji je u članu 28. stav 3. izričito propisano da takav prijedlog može staviti u tužbi ili odgovoru na tužbu, a budući da takav prijedlog mora biti izričito formulisan kao prijedlog za održavanje javne rasprave ili za prisustvovanje nejavnom rješavanju.

Pri tome se iz navoda zahtjeva tužiteljice ne može utvrditi da je pobijanom presudom pogrešno primijenjen zakon, jer je, po ocjeni ovog Suda prvostepeni sud za svoju odluku dao jasne i potpune razloge, pri čemu je zaključak u pogledu ocjene i prihvatanja, odnosno neprihvatanja određenih izvedenih dokaza donesen u skladu sa načelom slobodne ocjene dokaza iz člana 8. Zakona o parničnom postupku koji se shodno primjenjuje u upravnim sporovima prema članu 55. Zakona o upravnim sporovima, a pri tome nisu povrijeđena procesna prava tužiteljice, zbog čega se ne može zaključiti da se radilo o bilo kakvoj povredi zakona.

Imajući u vidu naprijed izneseno, ovaj Sud je i ostale navode zahtjeva za vanredno preispitivanje ocijenio neosnovanim, pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar

Hodžić Merhunisa, s.r.

Predsjednik vijeća

Bajrović Aida, s.r.